

Viața Creștină

poienita.iasi.mmb.ro

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul III, Nr. 39(98) † 14 Octombrie 2012

Evanghelia și Apostolul

În Duminica a 21-a după Rusalii se citește Evanghelia de la Luca 8, 5-15 (*Pilda semănătorului*) și Ioan 17, 1-13 (*Rugăciunea lui Iisus*), iar Apostolul din Galateni 2, 16-20.

Sinaxar

În această zi pomenim pe Sf. **Cuvioasă Parascheva**, pe Sf. Mc. Nazarie, Ghervasie, Protasie și Chelsie.

În fiecare an, la 14 octombrie, Biserica Ortodoxă de pretutindeni prăznuiește pe **Cuvioasa Maică Parascheva**. În chip deosebit, ea este cinstită în Moldova, întrucât de mai bine de 350 de ani moaștele ei se găsesc la Iași, fiind izvor de binecuvântare și însănătoșire duhovnicească și trupească pentru toți cei care o cheamă în rugăciune să fie mijlocitoare către Preamilostivul Dumnezeu. Dacă Sfânta Muceniță Parascheva, prăznuită la 26 iulie în Calendarul Ortodox, este cunoscută în popor cu numele "Sfânta Vineri", Cuvioasa Maică Parascheva a fost numită, mai cu seamă în Moldova, "Vinerea Mare". Ca un simbol al unității Ortodoxiei de pretutindeni, viața de după moarte a Sfintei Parascheva arată că sfințenia ridică din neamul său pe omul ce s-a asemănat cu Dumnezeu, făcându-l lumină de iubire și apropiere între toți cei care mărturisesc și viază întru aceeași credință.

Sfânta Cuvioasă Parascheva ocrotitoarea Moldovei

Sfânta Cuvioasă Parascheva a trăit pe pământ în prima jumătate a veacului al XI-lea. Prima învățătură în limba română despre viața sfintei o găsim în "Cartea românească de învățătură" a mitropolitului Varlaam al Moldovei, Iași, 1643.

S-a născut în Epivata (azi Boiados), pe țărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol, pe atunci capitala Imperiului bizantin. Părinții ei, oameni de neam bun și credincioși, au crescut-o în frica de Dumnezeu, îndemnând-o spre deprinderea faptelor bune, dar mai ales a postului, rugăciunii și milosteniei. Un frate al ei, după ce a învățat carte, s-a călugărit sub numele de Eftimie; a fost ales episcop în localitatea Madite pentru dragostea față de cele sfinte și pentru cultura sa deosebită.

Sfânta Parascheva și-a petrecut anii copilăriei în casa părinților. Se spune că pe când avea zece ani, "fiind într-o biserică a Precistei" a auzit citindu-se, la Sfânta Liturghie, cuvântul Evangheliei: "Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie" (Marcu 8, 34). Chemarea Mântuitorului a sădit în inima ei dorul de desăvârșire, încât și-a împărțit toate hainele săracilor.

Moștenind o mare avere de la părinți, împreună cu fratele ei, tânăra Parascheva a dăruit săracilor partea ce i se cuvenea de moștenire și, "părăsind frumusețea acestei lumi", s-a retras "în adâncul pustiei". S-a oprit mai întâi la Constantinopol, unde a ascultat cuvinte de învățătură de la călugări și călugărițe cu aleasă viață duhovnicească. Urmând sfaturile acestora, a părăsit capitala, îndreptându-se spre ținutul Pontului. Vreme de cinci ani a rămas la Mănăstirea Maicii Domnului din Heraclea. De aici a plecat spre Țara Sfântă, în dorința de a-și petrece restul vieții în locurile binecuvântate de viață pământească a Mântuitorului Iisus Hristos și a Sfinților Apostoli. După ce a văzut Ierusalimul,

s-a așezat într-o mănăstire de călugărițe în pustul Iordanului.

Într-o noapte, însă, pe când avea ca la 25 de ani, un înger i-a spus, în vis, să se reîntorcă în locurile părintești: "Să lași trupul și la moșia ta să te întorci, că acolo ți se cade să lași trupul pământului și să treci din această lume către Dumnezeu, pe Care L-ai iubit". S-a îndreptat spre Epivata, localitatea în care văzuse lu-mina zilei, fără să spună cuiva cine este și de unde vine. Împăcată cu sine, cu oamenii și cu Dumnezeu, și-a dat ast-fel sufletul întru odihna Mirelui ceresc.

A fost îngropată ca o străină, fără ca nimeni să știe cine era. Se spune că un marinar a murit pe o corabie și trupul i-a fost aruncat în mare. Valurile l-au adus la țărm, iar un sihastru care trăia acolo a rugat pe niște creștini să-l îngroape după rânduiala creștinească. Săpând deci o groapă, "aflară trupul Prea Cuvioasei Parascheva neputred și plin de mireasmă". Cu toate acestea, au pus alături de ea și trupul corăbierului, cel rău mirositor.

Dar, în noaptea următoare, unuia din creștinii care săpaseră groapa, cu numele Gheorghe, i s-a arătat în vis o împărăteasă, șezând pe un scaun luminat și înconjurată de mulțime de îngeri. Unul dintre îngeri l-a luat de mână, l-a ridicat și i-a zis: "Gheorghe, pentru ce n-ai socotit trupul Sfintei Parascheva? Nu știți că Dumnezeu a iubit frumusețea ei și a vrut să o proslăvească pe pământ?" Iar împărăteasa pe care o văzuse în vis și care nu era alta decât Cuvioasa Parascheva i-a poruncit să ia degrabă trupul ei și să-l așeze undeva, într-un loc de cinste. Aceeași vedenie a avut-o și o femeie credincioasă, cu numele Eftimia, într-aceiași chip și în aceeași noapte, și a doua zi amândoi au spus tuturor minunata întâmplare. Credincioșii de acolo, auzind de iulii celor doi, au înțeles că este un semn dumnezeiesc.

(continuare în pagina 2)

Sfânta Cuvioasă Parascheva ocrotitoarea Moldovei

(continuare din pagina 1)

Prin urmare au luat trupul Cuvioasei din mormânt și l-au adus cu mare bucurie, "cu lumini și cu tămâie", așezându-l în Biserica Sfinții Apostoli din Epivata. Îndată au avut loc vindecări minunate în urma rugăciunilor care se făceau lângă cinstitele sale moaște.

După ce au stat în Biserica Sfinții Apostoli din Epivata vreme de vreo două sute de ani, săvârșindu-se multe semne și minuni în jurul lor, cinstitele moaște ale Sfintei Parascheva au fost strămutate în mai multe locuri.

Datorită relațiilor prietenești dintre împăratul Ioan Asan II din Târnovo (1218-1241) și împăratul de atunci din Constantinopol, în anul 1235 moaștele Cuvioasei Parascheva au fost strămutate de la Epivata la Târnovo, capitala imperiului româno-bulgar. La Târnovo au ieșit întru întâmpinarea lor împăratul Ioan Asan II, mama sa, Elena, și soția sa, Ana, precum și patriarhul de aici. Au fost așezate în Biserica Maicii Domnului. La Târnovo moaștele Cuvioasei Parascheva au rămas timp de 160 de ani.

În 1393 turcii au cucerit partea răsăriteană a imperiului vlaho-bulgar, împreună cu capitala Târnovo astfel că moaștele Cuvioasei Parascheva au fost mutate la Belgrad. Acolo au stat până în anul 1521, când turcii au cucerit și acest oraș, iar Serbia a fost transformată în pašalâc. Acum moaștele au fost solicitate de patriarhul ecumenic Ieremia I sultanului, care a acceptat să i le dea în schimbul unor daturi. Patriarhul a hotărât ca ele să fie aduse în Constantinopol, fosta capitală a Imperiului bizantin.

După 120 de ani ele au cunoscut ultima strămutare, de data aceasta spre pământul românesc. În anul 1641, după ce binecredinciosul domn Vasile Lupu al Moldovei a plătit toate datoriile Patriarhiei din Constantinopol, cărmuitorii ei de atunci, patriarhul Partenie I, zis cel Bătrân (1639-1644), împreună cu membrii Sinodului său, au hotărât să-i ofere, drept recunoștință, moaștele Cuvioasei Parascheva "*pen-tru sfințirea și binecuvântarea aceluia loc al Bogdaniei (Țara Moldovei)*", după cum se spune în "scrisoarea sinodicească. Racla cu cinstitele moaște a fost transportată cu o corabie pe Marea Neagră, fiind însoțită de trei mitropoliți greci. Ajungând la Galați, apoi la Iași, au fost întâmpinate de Vasile Vodă Lupu, de mitropolitul Varlaam și de episcopii de Roman și Huși, de cler și credincioși. În ziua de 13 iunie 1641, cinstitele moaște au fost așezate în minunata biserică a Mănăstirii Sfinții Trei Ierarhi, ctitoria domnitorului. Cinstitele moaște au rămas aici până în anul 1884, când au început lucrările de restaurare a sfântului lăcaș, din acest motiv fiind mutate în paraclisul mănăstirii. Dar în seara zilei de 26 decembrie 1888, după slujba Vecerniei, din neatenție, a rămas aprinsă o lumânare din sfeșnicul de lângă racla

Procesiune cu moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva

Racla ce adăpostește moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva

din lemn în care erau așezate cinstitele moaște; peste noapte sfeșnicul a ars, iar focul s-a extins la catafalcul pe care era așezată racla, arzând mocnit toată noaptea și "prefăcându-l într-o grămadă de cărbuni". A doua zi dimineața, autoritățile de stat și bisericești, preoții și credincioșii au constatat că cinstitele moaște au rămas neatins; încă o minune săvârșită prin puterea lui Dumnezeu. Ridicate din mormanul de jar, moaștele Cuvioasei au fost adăpostite provizoriu în altarul paraclisului de la Mănăstirea Sfinții Trei Ierarhi și în curând strămutate în noua Catedrală mitropolită din Iași, care fusese sfințită cu puțin timp mai înainte, la 23 aprilie 1887. Aici se găsesc și astăzi, fiind cinstite de obștea drept-credincioșilor moldoveni, care îi cer Sfintei Parascheva să mijlocească pentru ei înaintea tronului ceresc, venerând-o cu multă evlavie, ca pe o adevărată ocrotitoare a Moldovei.

Cel mai mare nebun

Odinioară, la curtea regilor și uneori a prinților, se întâlnea adesea un om gătit ca o paiată și care trebuia să învelească pe stăpânul lui. I se da numele de „nebulul”. Nebunul era o fire născocitoare; vesel, voios, gata cu răspunsul răzător și în stare să facă și pe alții să râdă. Oricui îi era îngăduit să râdă de el, ba să-l și palmuiască sau să-l lovească cu piciorul. La rândul lui putea și el să râdă de alții și adesea în glumă spunea mai marilor săi crude adevăruri.

Un nebun de la curtea unui prinț primi într-o zi de la el un băț cioplit din topor.

- Ține acest băț, zise stăpânul, și nu-l lăsa din mână, decât atunci când vei întâlni un om mai nebun ca tine. Aceluia poți să i-l dai.

Nebunul a încuviințat. De atunci, fie că sta, fie că pornea la drum, totdeauna îl vedeai cu bățul în mână. Trecură câțiva ani de atunci și prințul căzu bolnav. Nebunul veni să-l vadă și rămase în picioare, lângă pat, rezemat în băț.

- Cum se află stăpânul meu? întrebă el cu multă plecăciune.

- Rău de tot, răspunse prințul. Văd bine că va trebui să plec curând de aici.

Nebunul începu să plângă.

- Și când te vei întoarce, stăpâne? Peste o lună?

- Nu, suspină prințul.

- Poate peste un an?

- Vai! Nu!

- Dar peste cât timp, stăpâne?

- Niciodată! Nu mă voi mai întoarce niciodată!

- Niciodată! repetă nebunul încremenit. Dar, stăpâne, te-ai pregătit de drum pentru o lipsă așa de îndelungată?

- Pregătiri de plecare? Niciuna. Nici nu am gândit măcar.

- Și tu vei pleca în curând... Ești gata să părăsești casa ta, ca să mergi în tărâmurile de unde nu te vei mai întoarce niciodată, și n-ai făcut nicio pregătire de plecare. Ține bățul, stăpâne! Ia-l. EU N-AM ÎNTĂLNIT PÂNĂ ACUM UN OM AȘA DE NEBUN CA TINE!

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienița - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Pr. Marius Tabarcea

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poenita@yahoo.ro

web: poenița.iași.mmb.ro

www.facebook.com/parohiasfintiiivoievozi.poenita

